
Káťa a Beník musí do školy

Otilie K. Grezlová

Kačenka seděla u okna a se zájmem sledovala, co se děje na louce za silnicí. Něco tam rostlo jako z vody. Připomínalo to nízký dům, ale že by v něm někdo chtěl bydlet? To by se teda naběhal, než by se dostal z jednoho konce na druhý a zase nazpátek. Přece je nejlepší mít všechno po ruce, tak jako v jejich čtvercovém domečku. A ta obrovská zahrada! Možná je i větší než náměstí ve městě. Už je oplocená pletivem, ale tak vysokánským, že by ho ani kočka nepřelezla. Kačenka poposedla a zalovila rukou v sáčku s oříšky. Chroupala je moc ráda, však jsou zdravé, říkala maminka i paní učitelka ve škole. A těm oběma Kačenka věřila. Jen tatínek někdy trochu hudral, že zdravé sice jsou, ale všechno se má jíst s mírou. Není přece veverka. Jak si na to holčička vzpomněla, tak se zamračila a měla dojem, že jí oříšky už tolik nechutnají.

Vzápětí její pozornost přitáhlo druhé okno, které vedlo do ulice. Páni, co tady dělá to velké auto? A zastavuje. Proč tady? Vždyť v tom protějším domku nikdo nebydlí. Dokonce byl opuštěný, už když se přistěhovali rodiče s Kačenkou, a to je dobře rok. Možná proto, že jejich a ten protějščí baráček jsou poslední domky v ulici a pak už nic – teda až na tu záhadnou oploceninu, opravila se v duchu Kačenka. Kdo přesto jde po tom zbytku silnice dál, za chvíli kráčí širokou cestou mezi loukami, pak užší stezkou zabočí do lesa a po pořád užší a užší stezičce se dostane do trochu tajemné rokle, v níž bublá potok a cesta se úplně ztratí. Jen tak si zmizí. Prostě není. Kačenka tam byla jednou s rodiči, když po nastěhování prozkoumávali okolí, ale zdálo se jim to

tam moc stíněné, temné, ani paprsek slunce dovnitř nezasvítit, že už se tam podruhé nevydali. Sama by do rokle nešla vůbec, přiznala si, že by se bála, i když hned v sousedství té nehostinné části přírody byla malá chatová osada, přesně dvanáct udržovaných chatiček se zahrádkami, celý den zalitá sluncem. Ve skutečnosti tam byla ještě jednou, ale nejradši by na to zapoměla. „Víš, mami, já jsem si vždycky říkala, že potok vesele bublá a poskakuje přes kameny a je s ním prostě švanda, ale tenhle vztekle bručí a prská. Taky to slyšíš?“ řekla tenkrát mamince.

Další auto, tentokrát osobní. Nablýskaná modrá metalíza, až oči přecházely. „No jo, Audi,“ uznale pronesla Kačenka, sotva uviděla „na čumáku“ (jak říkala) čtyři prostupující se kruhy. Bavilo ji vytvářet si pomůcky na zapamatování toho, co se jí zapamatovat nedařilo. Tatínek jí vysvětlil, že se tomu říká mnemotechnická pomůcka a že je to moc šikovné na bystření mysli. Kačenka vyprávěla ve třídě, jak si vymyslela systém na zapamatování některých značek aut.

„Tak třeba Audi,“ vysvětlovala. „Jsou to čtyři písmena. A kolik mají na čumáku kruhů?“ pronesla otázku a rozhlédla se po zvědavých tvářích. „Čtyři,“ řekla důležitě. „Tak jako ta čtyři písmena.“

„Hele, ale Ford a Fiat mají taky čtyři písmena,“ ozval se Roman. „To se ti náhodou neplete?“

Káta na něj vytřeštila oči. „To myslíš vážně?“ podivila se. „Vždyť Ford to má v tom oválu napsané: ef, o, er, dé. A Fiat zrovna tak. Tys to ještě neviděl?“

Roman se zasmál. „Jasně, chtěl jsem tě nachytat, víš?“

No... Kačenka mu teda až tak moc nevěřila, ale nechtěla ho přivádět do rozpaků.

„A co Honda a Hyundai?“ ptala se Simonka. „Obě auta mají ve znaku H. To vím moc dobře, protože máme Hondu a sousedi to druhé.“

Kačenka se zatetelila blahem a málem by Simče dala pusu. Tahle pomůcka na zapamatování je její sólokapr neboli majstrštyk, na to byla moc pyšná.

„Jo, to bylo docela na hlavu, než jsem na to přišla. Nic mě nenapadalo, až jsem si ta dvě slova opakovala. Dokola. Honda, Hjondé. Honda, Hjondé... Honda, Hon-da, Hon-da...“ Kačenka si rukou mávala do rytmu. „A v tu ránu mě napadlo, že je to takové ostré, jako když se pochoduje nebo vykřikují nějaká hesla, třeba ‚do-to-ho‘, tak tady je ‚hon-da‘, rozumíte?“ rozhlédla se po dětech.

„Tomu rytmičkému vykřikování se říká skandování,“ pronesl kdosi.

„Jé, paní učitelko, to už začala hodina?“ podivily se děti a chtěly se rozprehnout do lavic.

„Počkejte, počkejte,“ zarazila je paní učitelka. „Hodina začala, ale já bych taky chtěla vědět, jak si mám ta dvě loga zapamatovat a neplést je. Pokračuj, Káto.“

„Takže ono je to takové jako bojovné. Hon-da, nezdá se vám? Statečné. A písmeno H má Honda rovné. Pevně stojí.“

„Hm,“ broukla uznale paní učitelka. „To je docela dobrý postřeh. A co teda Hyundai?“

„To je jednoduché. Hjondé, Hjondé... To H je na autě napsané hodně naležato. Mám dojem, že mám toho slova plnou pusu. A skoro se mi pletou i nohy. Dívejte se.“ Kačenka se narovнала a vydala se uličkou. „Hon-da,“ rázovala si to. „A teď Hjon-dé,“ trochu to zašišlala a začaly se jí podlamovat nohy a neudržela rovný směr. Všichni se rozesmáli.

„Teda to je fakt dobrý... jsi hlava... to by mě nenapadlo... musím si to zapamatovat... řeknu to našim, aby věděli, že máme statečnou Hondu...“ brebentily děti a hrnuly se do lavic. Paní učitelka se smála ještě cestou k tabuli.

Třeba někomu vadí bydlet na vystrkově, jak se tomu tady říká a jak je napsáno na docela nedávno připevněné ceduli na začátku ulice, mudrovala holčička. Na Vystrkově. Předtím to tady bylo bezejmenné, ale kupodivu pošta sem chodila, jak si pochvalovali rodiče. Těm se tohle bydlení zdálo „přímo ideální“, což říkala maminka.

„A ještě jedno auto,“ vydechla Kačenka a málem se přilepila obličejem ke sklu. To se vmžiku orosilo jejím dechem, a tak postoupila o kousek dál. To už nějaký vysoký starý pán... Kačenka se zarazila. „No jo, proti mně je opravdu hodně starý. Ale ono mu bude asi tolik jako mámě a tátovi,“ usoudila na třetí a další pohled. „Přece nemám staré rodiče, že? Tak on tak starý asi nebude.“ Než si to v hlavě srovnala, „starý pán“ mezitím otevřel plotová vrata a vstupní branku.

Z modrého Audi vystoupila žena štíhlounká jak proutek, měla džíny a rozevlátou halenku. Byla celá taková čiperná, pohybovala se rychle, hodně gestikulovala rukama, a to už z těch velkých aut vyskákaly dvě party urostlých mužů, vyndávaly nábytek a odnášely ho do domu. Žena udílela pokyny hned jedné partě, hned druhé, občas skoro utíkala před nimi, něco ukazovala. Kačenka jen vrtěla hlavou nad tím fofrem. Hm, ta paní velí jako generál, pomys-

lela si, ale uznala, že stěhování jim jde jako na drátku. Pán přidržoval vrata, no, spíš se o ně opíral. Skříně, váleudy, stoly a stolky, židle, křesla, koberce, krabice, pytle, krabice, pytle... lyže, kola. Kačka zbystřila. Troje lyže. Jedny kratší. Tři kola. Jedno menší. To znamená. To znamená, že mají děti. Jedno určitě. Možná v mém věku? Možná i další dítě nebo děti, ale malé, ještě nemají lyže a kola. Jo, takovéhle detektivování, jak říkala, měla ráda. To jí šlo, domýšlet si, dávat do souvislostí a přijít na to, jak to všechno vlastně je.

Teď se obě party stěhováků spojily a přistoupily k jednomu autu. Bylo otevřené na opačné straně, než Kačenka viděla, tak byla zvědavá, co z auta vynadají. Tentokrát to šlo pomalu, opatrně, a jak se stěhováci vynořovali zpoza auta, bylo vidět, že je to něco pořádně těžkého. Júúú. Pianino. Skoro takové, jaké mají ve škole. Jenže tohle bylo tmavorudé a lesklo se tak, že by mohlo v noci osvětlovat ulici, napadlo Kačenku.

To už zahlédla maminku, jak se blíží k domku. Ještě pár kroků a už otevírala branku. Kačka jí chtěla běžet naproti, jenže rozevzlátá paní přeběhla silnici a se širokým úsměvem mamince něco říkala. Kačka sešla ze svého pokoje do přízemí, ale i když byla zvědavá, až se jí kroutily palce u nohou, počkala, až maminka domluví. Konečně se dočkala.

„Kdo to je, mami? Vidělas to pianino? A asi mají i nějaké dítě, protože jsem viděla troje lyže a tři kola,“ drnčela.

„Ahoj, Kateřinko,“ pravila významně maminka.

„Jé, promiň, mami, taky ahojky. Jenže já jsem strašně zvědavá, víš? Nejen záhada s tou oploceninou, teď ještě noví lidé. Nevíš, jestli mají holku, nebo kluka? A kolik jim je?“

„Nevím, nejsem špionka ani vědma. Určitě to všechno a ještě víc vyzvíš co nevidět sama, ne?“ usmála se maminka a prohrábla dcerce hustou hřívu medově zlatých vlasů sahajících kousek pod ramena.

„Tak vidělas to pianino, mami?“

„Ptáš se mě na tolik věcí, že nestíhám odpovídat. Piano jsem viděla, nedalo se přehlédnout. Asi budeme občas slyšet, jak paní hraje a rozcvičuje se. Ona totiž zpívá v divadle, víš? V opeře,“ vysvětlila maminka. „Proto se sem přestěhovali, protože nastoupila do zdejšího souboru,“ dodala.

„Jé,“ vypískla nadšeně Kačenka. „Tak to se na ni půjdeme někdy podívat, ne? Stejně mám dojem, že jsme v divadle nebyli už celou věčnost,“ trochu zavycítala. „A jak se rozcvičuje?“ napadlo ji. „To nějak cvičí na tom pianě?“

Maminka se rozesmála. „To se prostě tak říká. Musí se učit nové árie, asi tak jako ty básničku do školy. Taky musí trénovat hlas a před představením se rozezpívat. A k tomu se trochu doprovází na piano kvůli melodii. Já o tom nic moc nevím, ale třeba ti to někdy sama vysvětlí. Ale máš pravdu, v divadle už jsme dlouho nebyli. Tak spolu něco vybereme, ano?“

Kačenka nadšeně přikyvovala. Do divadla chodila moc ráda. To napětí, než se zvedne opona. A taková zvláštní vůně, neuměla ji popsat, ale nikde jinde taková nebyla. Měla ráda činohry. Měla ráda opery, i když většinou končily tragicky. Milovala operety, ty byly takové spíš veselé a dobře to dopadlo. A úplně nejvíc milovala balet. Nechala se unášet představou, že je jednou z těch křehkých baletek, které v nadýchané kratičké sukničce a v baletních střevíčkách cupitají přes jeviště nebo s oporou tanečníka krouží závratné piruety. Jenže to byl Kačenčin tajný sen, s nímž se nikomu nesvěřila, protože někdo by se hodně podivil a další by se hlasitě rozesmál. Možná by se našel i takový, který by si zatukal na hlavu.